

Arrest

nr. 124 695 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad MORTSEL, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Mortsel van 5 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2014 met referthenummer X.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 augustus 2013 een aanvraag in om, in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdaan, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De burgemeester van de stad Mortsel neemt op 5 november 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 25 november 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1),
Aangevraagd op 05.08.2013 (datum) door [...] geboren te [...], op (in) [...] van Brazilië nationaliteit, geweigerd.*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

□ De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd:

- *Bewijs van voldoende inkomsten*
- *Ziekteverzekering voor alle gezinsleden*
- *Bewijs van duurzame relatie".*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verweerder heeft nagelaten een administratief dossier neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden bijgevolg de door verzoekster vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. Verweerder heeft evenmin een nota met opmerkingen ingediend binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verweerder is verder niet ter terechtzitting verschenen en was evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 47/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Eerste onderdeel,

Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft met betrekking tot het bevel geen materiële motieven op.

Het bevel vereist een eigen motivering.

Verzoekster verwijst naar de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin gesteld wordt dat de wettelijke basis voor het bevel dient aangegeven te worden, en dat, zo deze (artikel 7) gegeven wordt nog dient gemotiveerd te worden (arrest nr. 101637 van 25 april 2013, inzake

Amri t. Belgische staat; arrest nr. 101 636 van 25 april 2013 inzake Nagesar t. Belgische staat; arrest nr. 111 352 van 30 mei 2013 inzake Talbi t. Belgische staat).

Ondergeschikt en voor de volledigheid:

Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in, in hoofde van de Belgische staat. Het artikel stelt letterlijk dat 'desgevallend' een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het woord 'desgevallend' bevestigt dat het niet in alle gevallen zo is; waarom het in dit geval dus wel wordt afgeleverd dient gemotiveerd te worden.

De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Verzoekster verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu. De RvV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoekster zich volledig aansluit:

"...De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

'De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoekster dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt: [...]

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 1 71.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op a/s niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek — algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoekster is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd."

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RW bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoekster zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

"Beoordeling

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt: [...].

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worde afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de onnodige vermelding doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

...De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)"

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet

vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond."

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden.

Ten overvloede en ondergeschikt merkt verzoekster ook nog het volgende op.

Dat gedaagde te kennen zou geven dat art. 7 van de Vreemdelingen gewijzigd is en dat er thans geen sprake meer is van een discretionaire bevoegdheid in hoofde van gedaagde.

Evenwel verandert zulks niets aan de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing.

Immers art. 52§3 stelt duidelijk dat er "desgevallend" een bevel wordt afgeleverd Dat in tegenstelling tot hetgeen gedaagde beweert dit geen afbreuk doet aan de hogere rechtsnorm zoals geformuleerd in art. 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 vereist ook een motivering omtrent het niet bestaan of het niet aanmerking nemen van meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag, zo ondermeer in casu waar het over een gezinsleven gaat het niet in aanmerking nemen van artikel 8 EVRM.

Zeër zeker doet het geen afbreuk aan de verplichting om te motiveren waarom verzoekster een bevel wordt betekend.

De beslissing dient in haar geheel te worden vernietigd.

Ten overvloede verwijst verzoekster naar het arrest nr. 104 758 van de RvV van 11 juni 201 3 inzake Halimi tegen Belgische Staat waarin gesteld wordt dat wanneer de toepasselijke wetgeving de vrijheid laat aan het bestuur om al dan niet een beslissing te nemen er dient gemotiveerd te worden.

Tweede onderdeel,

Artikel 47/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Een bevel om het grondgebied te verlaten is een beslissing tot verwijdering (artikel 1, 6° Vreemdelingenwet).

Elk bevel waar een aspect van gezins- of familieleven bij betrokken is dient betrokken te worden. De minister dient er rekening mee te houden. Dit betekent dat over het gezins- en familieleven dient gemotiveerd te worden in die zin dat het bevel moet motiveren waarom het gezins- en familieleven een verwijderingsmaatregel niet in de weg staat.

Dit dient concreet in de beslissing met betrekking tot het bevel aangetoond te worden.

Dergelijke motivering is in geen enkel opzicht met betrekking tot het bevel aanwezig in de bestreden beslissing.

Derde onderdeel,

In de beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet binnen de termijn van drie maanden niet heeft aangetoond dat zij zich bevindt in de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

De aanvraag tot verblijfskaart dateert van 5 augustus 2013. De termijn van drie maanden begint te lopen vanaf 6.8.201 3. De laatste dag om aan te tonen dat verzoekster zich in de voorwaarden bevond is 5.11.2013.

Dat dit niet gebeurde kan maar vastgesteld worden niet op 5.11.2013, maar op 6.1.2013, daar verzoekster de ganse dag van 5.1.2013 nog de mogelijkheid had om aan te tonen wat gevraagd werd.

De beslissing genomen op 5.1.2013 is voorbarig en schendt artikel 52&3 van het VreemdelingenKB."

3.2.1. Het eerste en tweede onderdeel van het enig middel zijn gericht tegen de beslissing van de burgemeester van de stad Mortsel tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster betoogt hierbij dat het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de beslissing tot weigering van verblijf gepaard gaat een eigen motivering vereiste en dat verweerder heeft nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren.

Verweerder, die niet verschijnt ter terechtzitting, kan worden geacht deze zienswijze van verzoekster niet te betwisten. Deze zienswijze dient ook te worden gevolgd. De Raad stelt immers vast dat in de aan verzoekster betekende bijlage 20 wordt gesteld dat tevens een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, doch nergens in dit document wordt toegelicht wat de juridische grondslag is van dit bevel om het grondgebied te verlaten en evenmin wordt vermeld op welke precieze feitelijke vaststelling de afgifte van dit bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd.

De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt ook niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan door verweerder slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dit gelet op grond van artikel 11 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat verzoekster het land dient te verlaten en dient terug te keren naar de plaats vanwaar zij zijn gekomen of alwaar zij legaal kan binnenkomen en verblijven.

Verzoekster dient te worden gevolgd in haar standpunt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet formeel is gemotiveerd en dat bijgevolg de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn, zijn geschonden.

Er is aldus grond tot nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Er dient niet nader te worden ingegaan op de overige onderdelen van het middel gericht tegen deze beslissing.

3.2.2. Het gegeven dat het in voorliggende zaak bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd leidt evenwel niet tot de vaststelling dat hierdoor ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een gebrek is behept en dient te worden vernietigd.

De bepalingen van artikel 52, § 3, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer het gemeentebestuur de aanvraag weigert, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels "een bijlage 20" dat "desgevallend" ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, laten enkel toe te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen kunnen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5

maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455). In zoverre verzoekster in haar betoog in dit verband verwijst naar rechtspraak van de Raad waarbij wordt verwezen naar het arrest van de Raad van State van 28 juni 2010 met nr. 205.924 moet worden gesteld dat voormeld rechtscollege reeds benadrukte dat “[d]e verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010 [...] niet dienstig [is] omdat daarin de beoordeling van een motivering aan de orde was waarop echter niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn.” (RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

3.2.3. In een derde onderdeel van het enig middel betoogt verzoekster verder dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voorbarig is genomen en artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit schendt, nu deze pas ten vroegste op 6 november 2013 kon worden genomen.

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de partner met wie een Belg overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten en in zoverre aan bepaalde voorwaarden is voldaan.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit stelt in dit verband het volgende:

§ 1.- Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

[...]

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een « verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie » overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

[...]

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoonde welk belang zij heeft bij dit onderdeel van het middel, daar zij zelf aangeeft dat verweerder op 6 november 2010 hoe dan ook de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kon nemen indien de vereiste overtuigingsstukken niet waren overgemaakt en verzoekster niet aangeeft dat zij zich in de loop van 5 november 2013 bij de stad Mortsel heeft aangemeld teneinde de betreffende stukken alsnog over te maken doch – gelet op het gegeven dat de betreffende beslissing reeds werd genomen – de neerlegging hiervan niet werd aanvaard. Er kan hierbij worden gewezen op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden slechts op 25 november 2013 aan verzoekster ter kennis kon worden gebracht.

Daarnaast moet, ten overvloede, worden opgemerkt dat verzoekster ook niet toelicht waarop zij zich meent te kunnen baseren om te stellen dat de dag waarop zij zich aanbood bij verweerder om in het bezit gesteld te worden van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (de dies a quo) niet in rekening zou kunnen gebracht worden bij de berekening van de termijn van drie maanden die is voorzien in artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit.

Nu niet blijkt dat verzoekster een belang heeft bij haar opgeworpen kritiek ontleend aan artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan – ook al is verweerder niet ter terechtzitting verschenen – het beroep in zoverre gericht tegen deze beslissing niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat de beslissing van de burgemeester van de stad Mortsel van 5 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

Artikel 2.

De beslissing van de burgemeester van de stad Mortsel van 5 november 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS